

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. l. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_251-txt-shoot-idm202.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Til

Cathrine Marie Bang

min elskede Moder.

1^{IV}

v **M**oder! i Dit Enkesæde
Til Din Priis jeg Harpen slaær,
Sjunge skal for Dig med Glæde
Hvert af mine Skjaldeaar;
Ingen Krands de har at bringe,
Men med ubesmített Navn
Og med klare Toner svinge
De sig til Din Moderfavn.

2 De har ingen Krands at bringe
Thi ei Verdens Priis de sang,
Altid de paa kjække Vinge
Over Støvet sig opsvang,
Vild de foer, men aldrig bøied
De for Døgnets Afgud Knæ,
Haaned kjæk hvad han ophøied,
Spotted med hans Laurbærtræe.

3 vIDerfor, naar min Harpe lyder,
Klinger over Danevang,
Døgnet haaner og forskyder
Alt mit Syn og al min Sang;
Men, o Moder! dog saalænge
Du har Søn og Syner kjær,
Tone høit de stemte Strænge,
Trodse Døgnets Skyggespær.

4 Baaret har Du under Hjerte
Alt mit Syn og al min Sang,
Født til Verden dem med Smerte,
Skjalden af dit Skjød udsprang;
I de gamle Heltedage
Gjennem Dig han har sin Rod,
Sands for Sang og Syn for Sage
Fik han med dit Adelsblod.

5 viIDog, det vilde lidt ham gavnet,
Havde som et Hjertes kud
Du ei from med Adelsnavnet
Gjemt den gamle Trøe paa Gud,
Trøe paa Ham, som fra Guds Throne
Kom til Jord og sank i Grav,
For vor Vanart at udsone,
Skjænke os Sit Adelskab.

6 Foer jeg vild i Ungdoms Dage,
Vild fra Gud og fra Hans Ord,
Foer jeg vild med Asa-Brage

Fandt jeg seent min Frelser's Spor,
Skjøndt der for min Vugge sjunget
Var saamangen Psalme sød,
Hvad! om da jeg var udsprunget
Af en vantro Moders Skjød!

- 7 VIII Ene dog Du vilst ei tage
Takken for min Troe paa Gud,
Du Din Arv i onde Dage
Redded som en Præstebrud,
Derfor vil i Chor vi love
Gud, som gav i ægte Stand
Ham der nu mon salig sove
Mig til Fader, Dig til Mand!
- 8 Moder! fra Dit Enkesæde
Flytter jeg da nu min Stav,
Takkesangen vil jeg kvæde
Over gamle Grundtvigs Grav,
Den mod Himlen sig skal svinge
Hvor han nu forklaret staaer,
Over Haven skal den klinge
Ind i gamle Præstegaard.
- 9 IX Der Du bygged, ædle Kvinde!
Med Din Præst saamangen Dag,
Medens end de vakkre Linde
Løfted kjækt sig over Tag,
Der Du bar mig under Hjerter
Som en christen Præstebrud,
Der Du fødte mig med Smerte
Som til Verden saa til Gud.
- 10 Rige kun paa Troens Skatte
Fattige paa Sølv og Guld,
I til Gud og Bogen satte
Eders hele Sønnekuld,
Trende alt paa Gulvet ginge,
Sadde og ved Skolebord;
Verdslig talt var Haabet ringe,
Kvinde! men Din Troe var stor.
- 11 x Det var i den Præstebolig
Under Lind med Ruder smaa,
Under Moderhertet rolig
Og usynlig end jeg laae,
Der var Gilde, der var Gjæster,
Der og over bredden Bord,
Alt for Bispen mellem Præster
Faldt om mig det første Ord.
- 12 Spottefuglen tog til Orde:
"Det betvivles vel omsonst,
Hvis en Søn det skulde vorde,
Er han født til boglig Konst,
Ikke sandt, han er den Fjerde,
Moderhertet ham vel glad
Tæller alt iblandt de Lærde,
Fuldt er Lykkens Kløverblad."
- 13 XI Moder! Du det selv bekjender,
Heed og harmefuld Du blev,
Alt som dine gamle Frænder,
Naar med Slægten Spot man drev;
Over Bord Du flux lod klinge,
Kjæk i Troe, men og lidt stolt:
"Skal min sidste Trøie springe

Blir han dog til Bogen holdt.”

- 14 Moder! som en ærlig Kvinde,
Ord Du holdt, der høit det gjaldt,
Ei, skjøndt Taarer maatte rinde,
Troen vakled, Modet faldt,
Aldrig Du fortryde vilde,
At Du mig til Bogen holdt,
Skjøndt Du sagde: det var ilde
At mit Løfte lød saa stolt.
- 15 XIIStavene Du lærde Pogen
Under Graad og Hjertevee,
At han dued ei til Bogen,
Tykdes Dig var grandt at see;
Men Du bad og sagde: Amen!
Herren bød, og flux Din Pog
Staved ei, men lagde sammen,
Lærde som en Leeg sin Bog.
- 16 O! det var et Aftensæde
Som vi glemme ei paa Jord,
Der din Pusling sad med Glæde
Ved det vakkre, lille Bord,
Læsde om de gamle Dage,
Reent og klart med høien Røst,
Fulgde gennem Kirkens Sage
Frelseren med Liv og Lyst!
- 17 XIII Naar da fra sin Præstecelle
Gamle Fader til os kom,
Lod sig Læsningen fortælle,
Retted den med Christendom,
Gav Beskeed om hvad vi gjemde
Til han kom, forstandig, blid,
O! hvad var vi, hvis vi glemde
Slig en hellig Gammenstid?
- 18 Moder! jeg vil ei opregne
Hvad Du siden for mig leed,
Ingen og i Støvets Egne,
Ikkun Himlens Gud det veed,
Men min Tak jeg Dig vil bringe,
Signe Dig i Jesu Navn,
Lade Harpen for Dig klinge,
Synke kjærlig i Din Favn.
- 19 XIV Give Gud, o Moder kjære!
At oprinde maae den Dag,
Da en Slægt til Danmarks Ære
Sjunger saa med Harpeslag
Om et livligt Aftensæde
Under Bøgeblad og Gran,
Hvor hos Kvinden stod med Glæde
Hendes gamle Præstemand.

med sønlig Kjærlighed

Nicolai Frederik Severin.